

Hoe wil SEP haar doel bereiken?

Door?

- met hulpverleners en instanties in dialoog te gaan en daarbij onze eigen ervaringen in te brengen. Wij hopen op deze manier het zelfgewilde levenseinde en de mogelijkheid van euthanasie binnen de geestelijke gezondheidszorg op de kaart te zetten.
- aan debatten deel te nemen, boekbesprekingen en symposia te organiseren voor psychiaters (in opleiding) en andere hulpverleners in de psychiatrie;
- het onderwerp bij het grote publiek onder de aandacht te brengen;
- interviews te geven aan de media;
- het verzorgen van bij/nascholing voor psychiaters aangaande dit onderwerp
- de ervaringsverhalen aan te bieden aan de Tweede Kamer en politici er zo van te doordringen hoe groot de problematiek is van psychiatrische patiënten met een doodswens.
- met behulp van onze steungroep mensen te ondersteunen die te maken hebben met een dierbare die psychisch ziek is en een doodswens heeft.
- met onze steungroep te luisteren naar mensen die een dierbare die psychisch ziek was hebben verloren door zelfdoding, nadat euthanasie geweigerd is.

Wij kunnen dit niet alleen en hebben daarvoor de hulp nodig van ervaringsdeskundigen en andere betrokkenen. Wilt u ons helpen en zich opgeven voor onze steungroep? Dat kan!

Als u zich wilt opgeven voor onze steungroep dan kan dat via email. Liefst met duidelijke uitleg waarom en hoe. Stuur uw mail naar: info@euthanasieindepsychiatrie.nl

Wilt u ons steunen?

Stichting Euthanasie in de Psychiatrie. ING 5437340 te Vught. Wij hebben de status van ANBI waardoor uw gift aftrekbaar is bij de belastingen. S.E.P., opgericht 20-04-2010. Kamer van Koophandel: 17284117.

Contactinformatie:

E-mail: info@euthanasieindepsychiatrie.nl
www.euthanasieindepsychiatrie.nl

Telefoon:

Wij zijn telefonisch bereikbaar van maandag tot en met vrijdag van 10.00 uur tot 17.00 uur telefoon 06-22316088

ISBN nummer 'De strijd voorbij'

978-90-74020-15-2.

We moeten durven toegeven dat een psychiatrische patiënt soms niet te behandelen is

Euthanasie in de psychiatrie

Als je niet meer kunt leven

'Wij willen de discussie over hulp bij zelfdoding in de psychiatrie op gang brengen. Daarmee verwachten we niet dat een psychiater bij een doodswens nu meteen met een pil of drankje komt aanzetten. We willen vooral dat er serieus naar een doodswens wordt geluisterd.'

Wie zijn wij?

Wij zijn twee moeders, Jeannette Croonen en Carine de Vries, die respectievelijk een dochter en een zoon verloren door zelfdoding. Onze beide kinderen hadden een ernstige psychiatrische stoornis en geen uitzicht op verbetering. Zij vroegen hun behandelaars meerdere malen om hulp bij zelfdoding maar vonden geen gehoor.

In 2009 startten wij de website www.euthanasieindepsychiatrie.nl om de discussie over hulp bij zelfdoding in de psychiatrie op gang te brengen en ervaringsverhalen te verzamelen. Al snel kwamen via de site talrijke reacties binnen. Duidelijk werd dat veel psychiatrische patiënten met een doodswens zich niet gehoord voelen door hun behandelend arts; en als gevolg daarvan in alle eenzaamheid en op soms gruwelijke wijze zelf een einde aan hun leven maken.

De vele verhalen en hulpvragen waren voor ons de reden om nog actiever met dit onderwerp aan de slag te gaan. We schreven opleidingen voor psychiatrie aan met het verzoek te mogen komen praten over hulp bij zelfdoding aan psychiatrische patiënten met een doodswens. We schreven een boek *De*

Strijd Voorbij gewijd aan deze problematiek en uitgegeven door Libra & Libris. Ook verschenen er interviews o.a. in de Volkskrant, Trouw, Brabants Dagblad, Vriendin en zaten wij aan tafel bij Pauw&Witteveen.

Daarnaast waren wij te zien bij Uitgesproken EO, Nieuwsuur en Aanpakkers en te beluisteren in het IKON programma De andere wereld.

Door ons optreden in de media kwam via de website wederom een grote stroom reacties op gang van lotgenoten die hetzelfde hebben ervaren of nog meemaken. Ze boden aan het initiatief te willen ondersteunen waarop wij besloten de Stichting Euthanasie in de Psychiatrie (SEP) op te richten.

Nabestaanden

Voor familieleden en andere naasten zijn de gevolgen van een zelfdoding vaak onvoorstelbaar groot. Vooraf leven ze jaren in angst. Met in hun hoofd steeds de gedachte: krijg ik vandaag te horen dat mijn dierbare zichzelf om het leven heeft gebracht? Als het dan is gebeurd, zitten nabestaanden met de consequenties die een zelfdoding met zich meebrengt. Zij blijven achter met de gedachte: waar zijn wij tekortgeschoten? En het eeuwige gevoel: waarom moest hij of zij zo eenzaam sterven, zonder dat iemand erbij was?

Meldingen

Jaarlijks vragen gemiddeld 500 psychiatrische patiënten hun behandelend arts om hulp bij zelfdoding. Slechts een enkele keer wordt aan deze wens gehoor gegeven en dan alleen bij ouderen. In 2008 waren er twee meldingen van hulp bij zelfdoding door psychiaters, in de jaren 2008 werden 2 mensen geholpen in 2009 geen enkele en in 2010 werden 3 personen geholpen. Ook blijkt uit de cijfers dat het merendeel van de zelfdodingen gepleegd wordt door mensen die bij de psychiatrie bekend zijn.

Stichting Euthanasie in de Psychiatrie (SEP)

Ons doel

Het doel van de Stichting Euthanasie in de Psychiatrie is het bespreekbaar maken van de doodswens van psychiatrische patiënten en het realiseren van een menswaardig sterven bij ondraaglijk geestelijk lijden.

SEP wil de aandacht vragen van psychiaters en andere hulpverleners in de psychiatrie voor de problematiek van het zelfgewilde levens-einde. En de mogelijkheid van hulp bij zelfdoding voor psychiatrische patiënten met een doodswens realiseren. Hun doodswens moet serieus worden genomen en niet worden gebagatelliseerd. Hulpverleners moeten over een verzoek om hulp bij zelfdoding met patiënten in gesprek gaan: waarom is die wens er en wat ligt er aan ten grondslag?

Ommezwaai in denken

Psychiaters hebben de morele plicht om eerlijk te zijn over de prognose van chronisch psychiatrische patiënten en moeten erkennen dat ook zij soms machteloos zijn. Als niets meer helpt, is het zeer wenselijk dit openlijk te bespreken met hun patiënt en zijn dierbaren. In de praktijk is dit niet altijd eenvoudig: de psychiatrie is erop gericht te behandelen, niet om te helpen een leven te beëindigen. Dit vraagt om een ommezwaai in denken en handelen. Het is belangrijk dat psychiaters hun angst overwinnen en het gesprek over de doodswens met zowel de patiënt als zijn dierbaren aangaan. Dit haalt patiënten uit hun eenzame gevecht. Het geeft hen het gevoel gehoord te worden en dat hun wens serieus wordt genomen.

Zorgvuldig

Het is zeker niet uitgesloten dat een open gesprek over de wens tot zelfdoding en de mogelijkheid van hulp bij zelfdoding de patiënt zo oplucht, dat hij of zij zich gesterkt voelt en weer (enige tijd) voort kan. Zoals psychiater C. van Houwelingen zegt in het tijdschrift Relevant van de NVVE: 'Mijn toezegging was voor cliënte reden om van suïcide af te zien.' Maar wanneer de wens blijft, behoort dit te leiden tot hulp bij zelfdoding. Waarbij uiteraard voldaan dient te worden aan alle zorgvuldigheidscriteria die de wet stelt. Want de euthanasiewet sluit geestelijk lijden als grond voor euthanasie of hulp bij zelfdoding niet uit. 'Het moet kunnen en het kan ook', zegt oud-minister Els Borst hierover in de documentaire "Mag ik dood?".

SEP wordt ondersteund door de NVVE, Nederlandse Vereniging voor een Vrijwillig Levens-einde en heeft contact met Ypsilon, Stichting de Einder en het Humanistisch Verbond. Ook wordt deze folder mede mogelijk gemaakt door het Fonds Psychische Gezondheid.

Met de vraag: 'Mag ik dood en wil je mij daarbij helpen?' heeft de psychiatrie nog grote moeite

